

יאיר ניצני מרים גבה

צילום: Gettyimages

אקספרס של מצות

המורשת הגסטרונומית שאנחנו מצווים להעביר מדור לדור היא די בעייתית, והגיע הזמן להכניס בה שיפורים

נוסף על המצה השמורה של חב"ד, צריך גם מצה שמורה בענן ("מאמץ, תוריד לי מצה מהדרופבוקס"). אגב, השילוב בין מצה לאייפד ממש מתבקש: הגודל דומה, שניהם דקים ומרובעים, והטעם של שניהם דומה. הגיע הזמן למצה עם Wi-Fi, שיהיה אפשר לגלוש דרכה לאינסטגרם ולראות שם ארוחות חג של אנשים אחרים. האייפד המקורי יכול לשמש, בזווית של 45 מעלות, כמעמד דקורטיבי למצות, ויחד עם הכיסוי שלו – כמתקן נשיאה נייד של מצות. אני קצת מתפלל על כל מפתחי האפליקציות הזורזים שלא פיתחו עדיין את המצה-פון, שתהיה הוויזו של פסח. האפליקציה תאתר עבורכם את הדרך המהירה ביותר להגיע לחבילת מצות גם אם אתם כרגע בטיול בבניאס, תוך שהיא מחשבת משתנים כמו זמן ההמתנה בתור בסופר והנגישות לממרח שוקולד. היא גם תציג מבחר מת-כוני מצה ותזהיר את המשתמש במקרה ששרף, הרטיב יתר על המידה או הגזים עם הממרח, עד שזה כבר נהיה שוקולד עם פצי פוצי מצה. שילוב עם עוד גאוה ישראלית, המובילאי, יזהיר מפני אדם אחר שמתקרב ומתכוון לש-בור לעצמו מהמצה שלך.

המצה צריכה לקחת דוגמה מהשניצל, עם מצות בצורות של חיות או דרדסים או דינוזאורים. אפשרות אחרת היא מצה מתקפלת, שתהיה גם מניפה לימים החמים

כל עיוור יגיד לך שעל המצה מרפיסים המוסר והשב"כ מסרים בכתב ברייל, שמיועדים לסוכנים שלנו בעולם. סורק המצות, ה"מצה-סקאן", יידע לסרוק את המצה ול-תרם את המסרים המוצפנים עליה למסמך וורד או PDF. אפיקומן. מנהג חביב, שבגיל מוקדם מאפשר לילדינו להתנסות בדברים כמו סחיטה ופרוטקשן, מה שעשוי להשפיע על התנהגותם בהמשך. הרי עד שלא תסגרו את עיסקת האפיקומן לא תוכלו להתקדם בעלילה ולהגיע לאוכל, והחצופים משתמשים בכוח הזה ובמצוקת הרעב שלכם כדי למקסם רווחים. מומלץ לאפשר להם להשתמש באפליקציית "פיינר מיי מצה", שבלחיצת כפתור תגרום למצה המוסתרת לצפצף ותחסוך את הבלאגן שהמחפשים הקטנים יותירו ברחבי הבית. חג שמח!

קניידלך ביצת קינדר, שאמנם לא יהיו טעימים, אבל לפחות יסתתר בתוכם צעצוע לילדים. גפילטע פיש. עוד מאכל עם מבטא זר ומרקם מוזר, שמדפג את העם. כמו הרגל הקרושה, יש לגפילטע מרקם של דיור מוגן, ועדיף לא להרעיד את הצלחת, כי הגפילטע זו משונה. לא ברור איך המאכל הזה קשור ליציאת מצרים, אבל הוא בהחלט מבליט את העובדה שחלקנו יצאו מפולניה. חזרת. אחרי שהחרוסת כבר פירקה משפחות סביב השא"ל ממימין אותה יותר טוב, לאחרונה גם החזרת הופכת למוקד לסכסוכים משפחתיים. יותר ויותר אנשים עברו לייצר חזרת ביתית, והאמוציות בהתאם. מכיוון שכאן העשייה כרוכה בשימוש בחומרים חריפים ושוורפי עיניים, מדעני החזרת הביתיים חושבים משקפי רתכים וכובעים של מדעני גרעין בכור האיראני. אם אתם רואים את השכן עם משקפיים נגד כוויית וכיגדים סטרייליים בסגנון "שובר שורות" – הוא לא הפך לסוחר סמים שמייצר קריסטל מת', הוא רק מכין חזרת. לא בטוח שמדור בר בחומר פחות קטלני. קוקוס. מרוב קוקוס, אפשר לחשוב שלא יצאנו ממצרים אלא מזנזיבה. אני אישית אוהב קוקוס, כי הוא מתחבר אצלי לחופש ולאיים הקריביים, פחות לעוגיות יבשות. בכל מקרה, הייתי הופך את הקוקוס לחלק מקערת הסדר, ומניח חטיף באונטי ליד המינרור והביצה.

מצה. מה לא נאמר על הדיקט הקשה, השביר והמלכלך הזה, ומה לא ניסינו כדי שיחליק בגרון. הרטבנו אותה, שרפנו אותה, כיסינו בשוקולד, בחרוסת ובריבה. קימכנו אותה עם ביצים ויצרנו חביתת מצות, עטפנו אותה בגבינה צהובה. אבל למעט בגירסת הסחבה הרטובה, היא נשארה קשיחה וקשה לעיכול. אם המצה רוצה שגם הדורות הבאים ימצאו בה עניין היא צריכה לקחת דוגמה מהשניצל, עם מצות בצורות של חיות, דרדסים או דינוזאורים. אפשרות אחרת היא מצה מתקפלת, שתהיה גם מניפה לימים החמים של האביב.

חגים בכלל, ופסח בפרט, הם תקופה יפה. הטבע פורח, מזג האוויר מחייך אלינו, תפרנו לילדינו בגד עם כיסים (כלומר, ילדים סינים תפרו ואנחנו קנינו). פרט לכמה בעלי תפקידים מצילי חיים כמו אחיות ורופאים, או דיילות בשדה התעופה, שמצוות לסייע בהצלת נפשותיהם של הישראלים שחייבים לברוח מהסדר לחו"ל – כל השאר נהנים מהרבה ימי חופש.

בעוד כמה שעות יתמלאו הרשתות החברתיות וקבוצות הווטסאפ בברכת חג חירות שמח, חירות שתתבטא בזה שנהיה כלואים שעות במכונית בפקק בדרך לסדר עם עוד ארבעה בני משפחה ושמונה סירים.

אחד הפרדוקסים של פסח הוא שמצד אחד, אנחנו אוכי לים בו המון, ומנגה, האוכל ממש לא טעים. אני כמוכן לא מתכוון לאוכל שמכילות רעייית ובת דודתי, המארכת שלנו השנה (מה אני משוגע?) – לעוף בתפוזים ולשאר המטעמים, שיכלו להיות מוגשים במסעדת מישלן (זה מספיק?). אני מתכוון למאכלים המסורתיים של החג, בכיכובו של קמח המצה הבלתי נלאה.

אין ספק שמשנה ושאר החבר'ה מההגדה היו אנשים ברוכי כישרונות, אבל נראה שקולינריה לא היתה אחד מהם, ושהם לא היו מתקבלים ל"מאסטר שף". המורשת הגסטרונומית שאנחנו מצווים להעביר מדור לדור היא די בעייתית, והגיע הזמן להכניס בה כמה שיפורים, שיהפכו את חיי כולנו לנוחים וטעימים יותר.

קניידלך. רעיון נחמד עם שם קצת גלותי (ממשפחת הרוזלך, חיינדלך, ציבלך ופניימלך). הכדורים המהודקים מקמח מצה טעימים רק אם הם בושלו הרגע. נסו לאכול אותם למחרת ליל הסדר, אחרי שבילו לילה במקרה, ותיקלו באבנים שיכולות לשמש את חמאס בהפגנות. ויש עוד בעיה. אם האחראי/ת לבישולים מחליט/ה לשים אותם קרים במרק החם כי "המרק יחמם אותם" – זה לא יקרה. הם נשארים קרים, רק אתם תתחממו על הבשולן. ההוכחה שמדובר במוצר שאינו להיט גדול היא העובדה שאף אחד לא טורח לאכול קניידלך בשאר ימות השנה. בדומה למה שקרה עם עיגולים בעייתיים אחרים, הסרי פגניות, הגיע הזמן לשדרג את המוצר עם קניידלך שף במבחר טעמים – במילוי חזרת, בציפוי חרוסת או בטעם שקדי מרק. אפשר גם לגוון עם קניידלך שטוחים, או עם